

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellanten,

**tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 05/51385 en AWB 05/51388 van
de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, van
27 maart 2007 in de gedingen tussen:**

appellanten

en

de Staatssecretaris van Justitie

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 28 november 2002 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij onderscheiden besluiten van 18 oktober 2005 heeft de minister het daartegen door appellanten gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 27 maart 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 8 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Sevenster, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. L. van Bottenburg, ambtenaar van Staat.

w.g. Sevenster
Lid van de enkelvoudige kamer

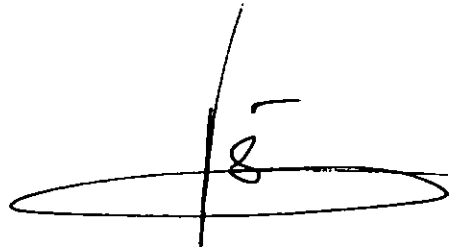
w.g. Van Bottenburg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 juli 2007

422

Verzonden: 18 juli 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

houdende met het doel, waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder g, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, worden afgewezen, indien de vreemdeling niet voldoet aan de beperking, verband houdende met het doel waarvoor hij wil verblijven.

Ingevolge artikel 3.46, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de wet, onder een beperking, verband houdend met het ondergaan van medische behandeling worden verleend, indien Nederland naar het oordeel van verweerder het meest aangewezen land is voor het ondergaan van een noodzakelijke medische behandeling en de financiering van die medische behandeling naar het oordeel van verweerder deugdelijk is geregeld.

Ingevolge artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 kan verweerder de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet, verlenen onder een andere beperking, dan genoemd in het eerste lid, tenzij het doel waarvoor de vreemdeling in Nederland wil verblijven een zodanig verband houdt met de situatie in het land van herkomst dat voor de beoordeling daarvan naar het oordeel van verweerder de indiening van een aanvraag als bedoeld in artikel 28 van de Wet noodzakelijk is.

Verweerder heeft in paragraaf 2.1. van hoofdstuk B/8 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (hierna: Vc 2000) het ter zake gevoerde beleid neergelegd.

"Op grond van artikel 3.46, eerste lid, Vreemdelingenbesluit, moet aan drie cumulatieve voorwaarden zijn voldaan alvorens voor dit doel verblijf wordt toegestaan:

1. Nederland dient naar het oordeel van de Minister het meest aangewezen land te zijn voor de medische behandeling;
2. het dient te gaan om een noodzakelijke medische behandeling; en
3. de financiering van de medische behandeling dient deugdelijk geregeld te zijn.

Deze voorwaarden worden gesteld naast de gebruikelijke voorwaarden zoals behandeld in B1 bij de gronden waarop de aanvraag kan worden afgewezen. Zo dient onder meer vast te staan dat het reisdocument van de vreemdeling gelegenheid biedt om na afloop van de behandeling terug te keren naar het land van herkomst, en mag tegen het verblijf van de vreemdeling geen bezwaar bestaan uit een oogpunt van openbare rust, openbare orde of nationale veiligheid. Het middelenvereiste wordt niet tegengeworpen."

2.2. Verweerder heeft de gevraagde vergunning geweigerd omdat Nederland niet het meest aangewezen land is voor behandeling. Behandeling in Azerbeidzjan of Rusland is ook mogelijk. Onvoldoende aannemelijk is dat eisers bij terugkeer naar het land van herkomst een behandeling wacht in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Onvoldoende aannemelijk is dat eisers bij gebrek aan reisdocumenten niet naar Rusland zullen kunnen terugkeren, nu in redelijkheid van hun Russische nationaliteit mag worden uitgegaan. Er ontstaat geen strijd met artikel 8 van het EVRM omdat eisers gezamenlijk met hun kinderen naar Rusland kunnen terugkeren. Er bestaat geen aanleiding voor toepassing van de inherente

procedurenummer: AWB 05/51385 en AWB 05/51388

3

afwijkingsbevoegdheid.

2.3. Eisers voeren in beroep het volgende aan. Verweerder heeft aan de voorliggende stukken ten onrechte de conclusie verbonden dat eisers geacht kunnen worden de Russische nationaliteit te hebben en dus in staat zijn naar Rusland terug te keren. Ten onrechte leidt verweerder uit de voorliggende stukken, met name de uitgebrachte BMA-adviezen, af dat voor eiseres adequate behandeling in Azerbeidzjan en/of Rusland beschikbaar is. Ten onrechte heeft verweerder nagelaten gemotiveerd te beslissen op eisers verzoeken om voor een verblijfsvergunning in aanmerking te komen op grond van artikel 3.4., derde lid, van het Vb 2000 (schrijnende gevallen-beleid).

2.4 De rechtbank overweegt als volgt.

2.4.1. Het mvv-vereiste wordt eisers niet tegengeworpen en de rechtbank betreft de vraag of daar al dan niet aan wordt voldaan of kan worden voldaan dus niet bij de beoordeling. Wel in discussie is of Nederland moet worden gezien als meest aangewezen land voor medische behandeling en of zich bij terugkeer naar het land van herkomst een medische noodsituatie zal gaan voordoen, waardoor schending optreedt van artikel 3 van het EVRM.

2.4.2. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid, onder verwijzing het oordeel ingenomen in de (onherroepelijke) uitspraak van deze rechtbank van 17 september 2003 (AWB 02/46193 en AWB 02/46197) op het standpunt gesteld dat hij uitgaat van de Russische nationaliteit van eisers. Verweerder hoeft geen betekenis te hechten aan de door eisers nadien overgelegde verklaring van de Russische Ambassade van 6 april 2004. In deze verklaring wordt het Russische staatsburgerschap van eisers bevestigd noch weerlegd en is aldus niet aan te merken als een ontkenning van hun Russisch staatsburgerschap.

2.4.3 Anders dan eiseres meent, behoeft niet uit het BMA-advies te blijken dat de beoordeeld BMA-arts over de vereiste expertise beschikt inzake een specifiek ziektebeeld. Het is aan eiseres om op basis van de door haar te overleggen medische informatie twijfel te doen rijzen aan de juistheid van het BMA-advies. De stelling dat de beoordelend BMA-arts eiseres niet persoonlijk heeft onderzocht is daartoe niet genoegzaam.

2.4.4. Eiseresses betoog dat niet blijkt dat voor eiseres persoonlijk adequate behandeling en/of voortzetting in haar land van herkomst mogelijk is, kan niet slagen. Immers, uit het bepaalde in artikel 3.46 van het Vb 2000 volgt dat de feitelijke toegang voor de vreemdeling tot de medische zorg niet behoort tot de af te wegen criteria.

2.4.5. Hetgeen eiseres als innerlijke tegenstrijdigheid aanmerkt in het BMA-advies is naar het oordeel van de rechtbank als een verbijzondering aan te merken. Eiseres wordt in staat geacht te reizen, met als *verbijzondering* dat als het tijdstip van terugkeer bekend is er moet worden gekeken of dit moment voor eiseres geschikt is.

2.4.6. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat terugkeer van eiseres niet aannemelijk is gemaakt en derhalve niet in strijd is met het bepaalde ingevolge artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft daarbij belang mogen achten aan de omstandigheid dat eiseres vergezeld van eiser (haar echtgenoot) naar het land van herkomst terug zal keren en mitsdien op zijn (mantel-)zorg kan terugvallen.

2.4.7. Van bijzondere omstandigheden die verweerder ertoe had moeten bewegen af te wijken van zijn beleid is de rechtbank niet gebleken.

2.4.8. Gelet op al het voorgaande heeft verweerder zich mitsdien op terecht op het standpunt gesteld dat Nederland niet het meest aangewezen land is voor de medische behandeling.

2.4.9. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder de aanvraag van eiseres om verlening van een verblijfsvergunning om medische behandeling, alsmede de aanvraag van eiser om verlening van een verblijfsvergunning om 'verblijf bij eiseres gedurende haar medische behandeling' in redelijkheid kunnen afwijzen.

2.4.10. Eisers hebben eerst per brief van 23 oktober 2003, dus na de primaire besluiten uit 2002, tegenover verweerder een beroep gedaan op het zogenoemde schijnende gevallen-beleid. Hetgeen daarover in de beslissing op bezwaar wordt overwogen moet dan ook gezien worden als een primair besluit. Eisers beroepschriften zijn in zoverre bezwaarschriften en zullen naar verweerder ter behandeling worden doorgezonden.

2.4.5. De beroepen zijn derhalve ongegrond.

2.6 De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling als bedoeld in artikel 8:75, eerste lid, van de Awb.

Gezien het vorenstaande beslist de rechtbank als volgt.

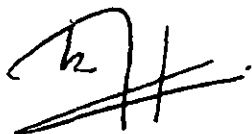
3. Beslissing

De rechtbank 's-Gravenhage,

- verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gegeven door mr. A.P. Hameete, rechter, en door deze en drs. S.R. Jonkergouw, griffier, ondertekend.

De griffier,

De rechter,

Uitgesproken in het openbaar op: 27 MRT 2007

Afschrift verzonden op: 27 MRT 2007

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Men wordt verzocht een afschrift van de uitspraak mee te zenden.

Mr P. J. Wapperom
 Mr A. W. J. van der Meer
 Mr drs C. R. Jansen
 Mr J. W. F. Noor
 Advocaten en Procureurs

Wijnstraat 209
 3311 BV Dordrecht
 Td. (078) 639 99 00
 Fax (078) 639 97 61

Advocatenkantoor Wapperom

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2478-C.	
24 APR 2007	
ZA/KNR.	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

De Afdeling bestuursrechtspraak
 van de Raad van State
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Fax : 070 - 365 13 80

Dordrecht, 24 april 2007

Betreft : Appelschrift

Inzake : Hoger Beroep

/ Staatssecretaris van Justitie

IND kenmerk : 9705.09.2044

Proc.nr. Rb : 05 / 51385; 05 / 51388

Appellant

Naam :
Geboren :
Nationaliteit : Russische

Appellante

Naam :
Geboren :
Nationaliteit : Azerbaidzjaanse

Gemachtigde : mr. P.J. Wapperom
kantoorhoudende te : Dordrecht, Wijnstraat 209 (3311 BV)

-2-

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
24 APR 2007	
ZAKENR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Verweerder

instantie : Staatssecretaris van Justitie
 adres : Schedeldoekshaven 100, 's Gravenhage

datum uitspraak : 27-03-2007
 datum verzending : 27-03-2007

Geven eerbiedig te kennen,

geboren op van Russische
 nationaliteit, hierna te noemen "appellant";
 en

geboren op van
 Azerbaidzjaanse nationaliteit, hierna te noemen "appellante";

verblijvende te , te dezer zake woonplaats kiezende te Dordrecht aan de
 Wijnstraat 209 ten kantore van de advocaat en procureur mr. P.J. Wapperom,
 die ten deze door appellanten bepaaldelijk gevolmachtigd is dit appelschrift te
 ondertekenen en in te dienen en die ten deze als gemachtigde voor hem
 optreedt, zulks met het recht van substitutie.

1. Inleiding

Appellanten hebben op 16 augustus 2000 aanvragen ingediend om verlening van
 een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "vanwege medische
 behandeling" cq 'verblijf bij echtgenote gedurende de medische behandeling'.

Bij beschikkingen van 28 november 2002 zijn deze aanvragen afgewezen.

In verband hiermede zijn op 24 december 2002 bezwaarschriften ingediend.

Op 15 september 2005 zijn appellanten inzake hun bezwaarschriften gehoord
 ten overstaan van een ambtelijke hoorcommissie.

Bij beschikkingen van 18 oktober 2005 zijn de bezwaarschriften ongegrond
 verklaard.

-2-

Hier tegen hebben appellanten op 14 november 2005 beroep ingesteld. De gronden zijn bij schrijven van 16 december 2005 en 22 januari 2007 aangevuld.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden bij de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht op 5 februari 2007.

Middels uitspraak van 27 maart 2007, verzonden op dezelfde datum, heeft de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht, het ingediende beroep ongegrond verklaard (produktie 1).

Appellanten kunnen zich met deze uitspraak niet verenigen en stellen daartegen hierbij Hoger Beroep in, nu zij van mening zijn dat in deze vragen spelen van rechtseenheid, rechtsontwikkeling en rechtsbescherming. Onderhavig appelschrift berust op de navolgende grieven.

2. Grieven

2.1.1. Motiveringsgebrek ; reiscriterium

Ten onrechte heeft de Rechtbank op onder 2.4.5. overwogen :

"Hetgeen eiseres als innerlijke tegenstrijdigheid aanmerkt in het BMA advies is naar het oordeel van de rechtbank als een verbijzondering aan te merken. Eiseres wordt in staat geacht te reizen, met als verbijzondering dat als het tijdstip bekend is er moet worden gekeken of dit moment voor eiseres geschikt is."

2.1.2. toelichting

Hetgeen onder 2.3.1. is vermeld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellanten zijn van mening dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de BMA-nota van 19 april 2005 niet innerlijk tegenstrijdig is, zoals dat ook zijdens appellanten al is aangegeven.

Uit de BMA-nota blijkt immers dat de vraag of eiseres kan reizen, wegens het gevaar voor psychische decompensatie, pas kort voor de reis kan worden beantwoord.

-4-

Uit de nota moge blijken dat er duidelijk sprake is van het risico van suïcide en psychische decompensatie. Vastgesteld had moeten worden dat eiseres in principe NIET kan reizen, *tenzij* er aan de zeer strikte voorwaarden wordt voldaan. Bekend is dat het Bureau Medische Advisering ook deze formulering in de praktijk hanteert.

Door verwijzing naar het door de BMA aangegeven toetsmoment creëert verweerder echter een toetsmoment dat in strijd dient te worden geacht met dit principe van de meeromvattende beschikking, waarin volgens de jurisprudentie van uw Afdeling ook de rechtsgevolgen dienen te worden betrokken.

Hierbij dient mede in ogenschouw te worden genomen dat gelet op de ex-tunc-toets in de beroepsfase het door verweerder gecreëerde onzekere toekomstige toetsmoment niet in de beoordeling kon worden betrokken. In ieder geval onttrekt dit extra toetsdocument zich aan de rechterlijke controle, althans de controle van de onafhankelijke rechter.

Ten onrechte is door de rechtbank overwogen dat het slechts om een *verbijzondering* gaat terwijl het hier gaat om strenge *voorwaarden*, althans voorwaarden ter voorkoming van een levensbedreigende situatie, die niet getoetst kunnen worden.

Deze kwalificatie druist in tegen het systeem van de Vreemdelingenwet 2000.

Ten onrechte is er zowel door de Rechtbank als van de zijde van verweerder aan voorbij gegaan dat niet alleen aan de desbetreffende reisvoorwaarden dient te worden voldaan maar evenzo de voortzetting van de behandeling alsdan dient te worden gewaarborgd.

In deze heeft dan ook een onzorgvuldige belangenafweging plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende gemotiveerd.

2.2.1. Motiveringsgebrek ; TBV 2003/2

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder 2.4.7, 2.4.8. en 2.4.9. overwogen:

"Van bijzondere omstandigheden die verweerder ertoe had moeten bewegen af te wijken van zijn beleid is de rechtbank niet gebleken."

-5-

"Gelet op al het voorgaande heeft verweerder zich mitsdien op het standpunt gesteld dat Nederland niet het meest aangewezen land is voor de medische behandeling."

"Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder de aanvraag van eiseres om verlening van een verblijfsvergunning om medische behandeling, alsmede de aanvraag van eiser om verlening van een verblijfsvergunning om 'verblijf bij eiseres gedurende haar medische behandeling in redelijkheid kunnen afwijzen."

2.1.2. toelichting

Hetgeen onder 2.3.1. is vermeld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellanten zijn van mening dat de rechtbank heeft miskend dat uit TBV 2002/3 volgt dat naast de aard van de ziekte en specialisatie hier te lande, ook andere factoren betrokken moeten worden bij de vraag of Nederland als meest aangewezen land moet worden beschouwd.

Bij deze "andere factoren" kunnen ook niet-medische factoren een rol spelen (uitspraak ABRS van 9 september 2004, nr. 200307471/1).

Zijdens appellante zijn terzake veel omstandigheden aangevoerd welke in dat verband bij de afweging betrokken hadden dienen te worden.

Gewezen is op de aard van de ziekte: appellante lijdt aan PTSS. Voorts is sprake (geweest) van psychotische episodes met bizarre wanen, suïcidaal gedrag en mutisme. Appellante is opgenomen geweest in een psychiatrisch ziekenhuis.

Naast deze ziektebeelden is gewezen op de omstandigheid dat appellante al tien jaar in Nederland verblijft, hier al vele jaren medische behandeling ondergaat en in deze jaren een vertrouwensrelatie met haar behandelaar heeft opgebouwd.

Ook is gewezen op het sociaal en maatschappelijk netwerk dat zij in Nederland heeft opgebouwd en de overige schrijnende omstandigheden waarin appellanten en hun (al tien jaar hier naar school gaande) kinderen zich bevinden, waardoor ook aanleiding was gelegen om aan appellanten verblijf in Nederland toe te staan.

In redelijkheid heeft de rechtbank dan ook niet kunnen oordelen dat verweerder zich *terecht* op het standpunt heeft gesteld dat Nederland het meest aangewezen land is voor de medische behandeling.

-6-

De rechtbank had voorts niet zonder meer kunnen stellen dat haar 'van bijzondere omstandigheden welke verweerder ertoe had moeten bewegen af te wijken van zijn beleid' niet zou zijn gebleken.

In deze heeft dan ook een onzorgvuldige belangenafweging plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende gemotiveerd.

2.3.1. Motiveringsgebrek / Samenhangende rechtsoverwegingen

Gelet op hetgeen onder 2.1.2 en 2.2.2. is opgemerkt - hetgeen als hier herhaald en ingelast dient te worden beschouwd - moet worden vastgesteld dat de overige rechtsoverwegingen evenzo niet langer kunnen standhouden, nu deze louter in samenhang kunnen worden gezien met vorenstaande.

Voorts is Rechtbank in haar uitspraak niet, althans in onvoldoende mate ingegaan op de grieven welke naar voren zijn gebracht in de gronden van het beroep. De in het beroep aangevoerde gronden dienen als essentieel, c.q. dragend te worden geacht voor de zorgvuldige beoordeling van opgemelde procedure.

3. Conclusie

Gelet op vorenstaande kan de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht niet in stand blijven;

Appellanten verzoeken u eerbiedig:

Bij appelschrift

- het hoger beroep gegrond te verklaren;
- de aangevallen uitspraak te vernietigen;

- het inleidende beroep terug te verwijzen naar de Rechtbank dan wel doende wat de rechtbank had behoren te doen; het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren en de bestreden beschikking te vernietigen;
- de Staat der Nederlanden te veroordelen in de proceskosten.

Hoogachtend,

P.J. Wapperom